

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. března 2017 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Hovorky a přísedících Jaroslava Šejvla a Jana Přiklopila, **t a k t o :**

obžalovaný

Andriy H . ,

nar. xxx v Bučač na Ukrajině, státní příslušník Ukrajiny, v České republice naposled bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha – Pankrác,

j e v i n e n , ž e

- I)** dne 13. 5. 2016 kolem 21:45 hod. si v pivnici Xxx v xxx ulici xxx v Praze 9 přisedl v doprovodu dalšího muže k poškozené Ivetě K., nar. xxx (dále jen jako „poškozená“), dal se s ní do řeči a poté, kdy přibližně ve 23:45 hod. vyšla poškozená ven z restaurace telefonovat, vyšel obžalovaný za ní, chytil ji vzadu za bundu za rameno a za to, že poškozené předtím v restauraci zaplatil pití, požadoval, aby jej orálně uspokojila, což poškozená odmítla a zároveň s tím obžalovanému sdělila, že v rámci své sexuální orientace upřednostňuje ženy, na což však obžalovaný nedbal a dále se domáhal orálního uspokojení, následně poškozenou udeřil do obličeje otevřenou dlaní a přestože se poškozená bránila a snažila se mu

vysmeknout, silou ji stlačil do kleku, načež ji chytil zezadu za temeno hlavy a strčil jí svůj penis do úst se slovy, že „mu ho poškozená vykourí“ a „až se udělá, vycáká se jí do huby“, v důsledku čehož se poškozená na místě pozvracela, přičemž když u něj nedošlo k vyvrcholení, vnikl jednou rukou poškozené násilím do kalhot a pod kalhotky, a začal jí zasouvat prsty do pochvy, zatímco ji druhou rukou držel kolem zad, a když se poškozená pokoušela volat o pomoc, zakryl jí rukou ústa, aby jí toto znemožnil, následně si obžalovaný stáhl kalhoty, lehl si na zem a požadoval, aby si na něj poškozená sedla, což poškozená opět odmítla a využila chvíle, kdy obžalovaný ležel na zemi, aby se pokusila o útěk, obžalovaný ji však dostihl, chytil, odvěkl do křoví, sevřel poškozenou pod krkem, ohnul ji do předklonu, stáhl jí kalhoty a zezadu vnikl penisem do pochvy poškozené, načež když se blížil k vyvrcholení, řekl poškozené, že se jí „vycáká do huby“, což poškozená odmítala, až nakonec ze strachu svolila, aby obžalovaný ejakuloval na její břicho, obžalovaný pak následně poškozenou přibližně v 01:00 hod. dne 14. 5. 2016 pustil a odešel, poškozená při tomto útoku utrpěla drobné lacerace poševního vchodu a drobný hematom dolního rtu a následně, v důsledku jednání obžalovaného, došlo u poškozené k rozvoji akutní reakce na stres a vzniku posttraumatické stresové poruchy,

t e d y jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

II) ode dne 13. 5. 2016 až do svého zadržení dne 21. 5. 2016 se zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu byl rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č.j.: KRPT-77892-17/ČJ-2016-070022 Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, jakožto správního orgánu, uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v délce dvou let, kdy toto rozhodnutí mu bylo doručeno dne 4. 4. 2016, právní moci nabylo dne 12. 4. 2016 a bylo vykonatelné ode dne 13. 5. 2016,

t e d y mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění,

t í m s p á c h a l**pod bodem ad I)**

zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku,

pod bodem ad II)

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na **6 (šest) let**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku se ukládá trest vyhoštění z území České republiky na dobu **6 (šesti) let**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 03 Praha 9 – Libeň, na náhradě škody částku 9.194 Kč.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená Iveta K., nar. xxx, trvale bytem xxx, zdržující se na adrese xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Skutkový děj uvedený ve výroku o vině byl prokázán na základě dokazování provedeného u hlavního líčení.

Obžalovaný **Andriy H.** ke své osobě u hlavního líčení uvedl, že předtím, než byl vzat do vazby, bydlel u svých známých kousek od xxx. Od roku se 2008 zdržuje v České republice, kde se živí jako zedník na stavbách. Na Ukrajině má manželku a dvě děti, za nimiž vždy jednou za čas dojíždí. Naposledy je navštívil přibližně půl roku předtím, než byl zatčen. Nebere žádné léky, ani neužívá žádné drogy. Alkohol pije příležitostně. Před svým vzetím do vazby pracoval pro známého, který odjel na Ukrajinu, aniž by mu za odvedenou práci zaplatil. Zrovna v té době mu vypršelo vízum, a přestože měl peníze na to, aby z České republiky odcestoval, nechtěl jet za rodinou s prázdnou. Zároveň nechtěl ani jet hledat známého, který mu dlužil za odvedenou práci, přímo na Ukrajinu, neboť by mu cesta spolu s hledáním zabrala mnoho času, a výsledek by byl i tak nejistý. Na Ukrajině nebyl nikdy trestán a ani na území České republiky neměl problémy se zákonem.

Ke skutku pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný uvedl, že až se potká s oním známým, který mu dluží peníze, půjde na policii vysvětlit, proč po vypršení víza zavčasu neodjel. Tento známý má obžalovanému dlužit částku ve výši 18.000,- Kč.

Ke skutku pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný uvedl, že se vše odehrálo den nato, kdy měl podle správního rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo vyhoštění, odcestovat z České republiky. Neboť si byl vědom, že už by na území České republiky neměl pobývat, snažil se nedostat se do žádných potíží. Do restaurace Xxx chodívali, bývalo tam ticho a méně lidí, žádné rvačky. Cestou do restaurace potkal svého známého. V restauraci si pak dali pivo a hráli na automatech. Hned u vchodu do restaurace stála poškozená. Vypila s obžalovaným dvě piva a dva panáky, na které ji obžalovaný pozval. Obžalovaný hrál také na automatech. Poškozená stála poblíž a bavila se s obžalovaným. Domluvili se, že obžalovaný ji doprovodí domů, přičemž tato dohoda měla zahrnovat i následný pohlavní styk. Poškozená instruovala obžalovaného, aby až se vrátí ke stolu, řekl tak, aby jej slyšel jeho známý, že ji jde doprovodit domů. Sama řekla, že jde ven telefonovat. Dle mínění obžalovaného nechtěla, aby je viděli odcházet společně, neboť v restauraci byli i lidé, kteří s poškozenou bydlí na ubytovně. Již předtím spolu měli dvakrát intimní styk, přičemž obžalovaný nechápe, proč to poškozená popírá. V obou těchto případech vyšli z restaurace společně a společně se také vrátili. Obžalovaný tedy zaplatil, mezitím vyšla poškozená ven. Obžalovaný vyšel za ní, vzal ji za ruku a společně šli na místo vzdálené asi dvacet metrů od restaurace, tak jako chodili i předtím. Dle obžalovaného bylo vše tak, jak má být. Když byla poškozená na kolenou, uspokojovala obžalovaného orálně. Jakmile si obžalovaný všimnul, že kolem nich prochází nějakí lidé, poškozenou zvednul. Podle obžalovaného tak stačilo, pokud by s poškozenou prováděl cokoli, co by se přičilo její vůli, něco říct, začít utíkat nebo se jakýmkoliv způsobem pokusit o odpor – nato by se kolemjdoucí určitě zastavili a zajímali se, co se děje. Poté, co je kolemjdoucí minuli, přesunuli se ještě přibližně o deset až patnáct metrů dál na místo, kde měli pohlavní styk. I v těchto místech však procházeli lidé, takže se obžalovaný s poškozenou zvedli a oblékli se. Procházející lidé se jim smáli, takže je museli vidět. Poškozená mohla křičet, ale neudělala to. Jakmile opět osaměli, pokračovali až do konce. Následně se oblékli a obžalovaný poškozené nabídl, že ji doprovodí domů. Nechtěla, takže si spolu dali ještě cigaretu a bavili se o tom, kdy se zase uvidí. Obžalovaný jí pak ještě nabízel, aby se s ním vrátila do restaurace, ale poškozená odmítla. Do restaurace se tedy vrátil sám, dal si pivo a bavil se s obsluhou. Na sobě měl ten den obžalovaný černé kalhoty, černou mikinu, černou bundu s bílými nápisy a sportovní kšiltovku černé barvy.

Obžalovaný dále popřel, že by kdy poškozenou slyšel mluvit o její sexuální orientaci. Věděl o ní pouze, že má syna, který s ní však nežije. Při styku s poškozenou došlo u obžalovaného k vyvrcholení, kdy poškozené ejakuloval na břicho. Za dobu svého pobytu v České republice měl obžalovaný styk i s jinými ženami, jednalo se buď o Češky, nebo Ukrajinky. Dle svých slov obžalovaný netuší, proč poškozená uvedla, že ji znásilnil.

Poškozená svědkyně **Iveta K.** u hlavního líčení ve své výpovědi uvedla, že každý pátek, případně i o sobotách, chodívá na pivo do restaurace Xxx. Dne 13. 5. 2016 se vracela z práce a zamířila právě do této restaurace. Vypila jedno pivo a byla zrovna na odchodu domů, když se u vchodu potkala s obžalovaným a jeho kamarádem. Obžalovaný poškozené nabídl, že si spolu dají ještě pivo. Pak odešel hrát na automatech a požádal poškozenou, aby šla s ním, že „mu přináší štěstí“. O chvíli později si poškozená všimla, že se jí snaží dovolat kamarádka z Orlové, vyšla proto před restauraci, zkoušela se dovolat zpět a vyrazila přitom pomalu směrem k domovu. Za okamžik ji doběhl obžalovaný. Chytil poškozenou za bundu a začal se domáhat, aby jej poškozená orálně uspokojila, protože jí předtím v restauraci zaplatil pití. To poškozená odmítla s tím, že se jej o nic takového sama neprosila. To se mohlo odehrát přibližně kolem 23:55 hod. Poškozená také obžalovanému sdělila, že je sexuálně orientována na ženy. Obžalovaný však ničeho nedbal a ještě poškozené řekl, že „jí to udělá tak, jak jí to žádá ženská neudělá“. Nato uhodil poškozenou otevřenou dlaní do tváře, až jí z obličeje spadly brýle, a zatlačil jí na ramena tak, že poškozená byla nucena si kleknout. Obžalovaný si rozepnul kalhoty a strčil poškozené penis do úst, při tom ji držel za temeno hlavy. Říkal poškozené, že „mu ho vykouří“ a že „se jí vycáká do huby, až se udělá“. V důsledku toho se poškozené udělalo špatně a na místě se pozvracela. K vyvrcholení u obžalovaného nedošlo. Následně poškozenou chytil kolem zad a pokusil se dostat rukou pod kalhoty a spodní prádlo, což se mu podařilo, a začal poškozené zasouvat prsty do pochvy. K osobám, které procházely kolem nich, poškozená nejprve uvedla, že se jednalo o pár, chlapce a dívku, později k dotazu předsedy senátu uvedla, že kolemjdoucích bylo více, že se jednalo o skupinu přibližně šesti osob složenou z jednoho chlapce a přibližně pěti dívek. Skupina procházející okolo nich si jich všimla, přičemž mladý muž měl komentovat jejich aktivity. Poškozená se pokoušela volat o pomoc, ale obžalovaný jí překryl ústa rukou. Dále si poškozená pamatovala, že najednou ležel obžalovaný na zemi, měl stažené kalhoty a požadoval, aby si na něj poškozená sedla. To odmítla, využila chvíle, kdy obžalovaný ležel na zemi, a pokusila se o útek. Obžalovaný ji však dostihl, zatáhl ji do křoví, kde jí stáhnul kalhoty, ohnul poškozenou do předklonu a zezadu vnikl penisem do pochvy. Poškozená popisovala, že byla úplně ztuhlá a nemohla se pohnout. Pak již v zoufalství řekla obžalovanému, ať si s ní dělá, co chce. V tu chvíli se obžalovaný blížil k vyvrcholení, vytáhl penis z pochvy a chtěl poškozené ejakulovat do úst. To poškozená odmítla. Už chtěla mít všechno co nejdříve za sebou, tak řekla obžalovanému, aby ejakuloval na její ňadra a břicho, které si pak poškozená otřela nátláčkem, který měla zrovna na sobě. Jakmile bylo po všem, natáhla si poškozená kalhoty a z místa činu odešla. Bylo to odporné a ona byla úplně ztuhlá. Po příchodu domů dala oblečení vyprat, vysprchovala se a šla spát. Poškozená dále uvedla, že pachatel měl na sobě oblečení tmavé barvy a černou kšiltovku.

Poškozená dále uvedla, že skutek na policii nenahlásila hned, neboť se bála vyšetřování, soudu a především toho, že by se obžalovaný vrátil do České republiky a chtěl jí ublížit. Později však skutek na naléhání syna a přátel přece jen nahlásila. Při rekognici prováděné v rámci vyšetřování obžalovaného bezpečně poznala a poznala jej i při hlavním líčení v jednacím síni.

V důsledku tohoto incidentu byla poškozená následně týden v pracovní neschopnosti a od té doby se stále léčí na psychiatrii u MUDr. Holubové. Byla jí předepsána léčba Xxx, který však nemohla užívat pravidelně, neboť na lék reagovala stavy výrazného útlumu. V důsledku přetrpěného útoku se u ní projevil psychické potíže a pocity intenzivního strachu, které zapříčinily, že přišla o práci. Nyní pracuje, avšak i v současném zaměstnání ji chtěli propustit. S lékařkou se domluvila na pravidelných návštěvách psycholožky. Od doby útoku nemá žádný vztah, nemůže s nikým navázat intimní kontakt. V restauraci Xxx se od doby incidentu objevila vícekrát, poprvé přibližně týden poté. Následně se musela uchýlit k synovi a snaže, protože se sama ve Xxx začala bát. V době pobytu u syna nebyla dle své výpovědi schopna vycházet z domu. Poté, co se poškozená dozvěděla, že je obžalovaný ve vazbě, začala zase do restaurace Xxx docházet podle svého zvyku. Opakované návštěvy místa, kde k projednávanému incidentu došlo, vysvětlila poškozená tak, že nechtěla být sama doma, protože pak se cítila ještě hůř.

U hlavního líčení byl vyslechnut svědek **Jan K.**, syn poškozené, který uvedl, že byli s manželkou zrovna na cestě ke tchyni na Moravu, když mu zavolala jeho matka s tím, že se jí něco stalo. Bála se však říci, co. Na synovo naléhání řekla, že byla znásilněna, donucena k sexuálnímu styku s mužem. Svědkovi zprvu nic nedocházelo, neboť již dlouho ví, že jeho matka dle svých intimních preferencí vyhledává ženy. Poškozená vyprávěla, že se vše odehrálo, když šla z restaurace, kde se dívala na hokej. Svědek se následně snažil matku přesvědčit, aby vše nahlásila na policii a začala celou věc nějak řešit. To však poškozená odmítala, protože se bála, jaké by mohlo mít toto její jednání následky. Zejména měla strach ze msty obžalovaného. Jakmile se s manželkou vrátili z Moravy, vzali si matku na několik dní k sobě. Dle výpovědi svědka bylo na matce vidět, že je vystrašená a ve velkém stresu. Když svědkovi popisovala, jak se celá situace odehrála, vyprávěla, že se zrovna vracela z restaurace domů, když si všimla, že jde někdo za ní. Následně popisovala, jakým způsobem ji dotýčný k intimnímu aktu donutil, vyprávěla, že klečela a měla z něj strach. Že se jedná o člověka z Ukrajiny. Vyprávěla, že nakonec jí dotýčný ještě nabídl cigaretu, jako by se nic nestalo. Svědek sám na vlastní oči viděl, že měla jeho matka rozbitý ret a celkově byla potlučená. Ví, že po tomto incidentu docházela k lékaři, ale zda užívá pravidelně i nějaké medikamenty, svědek nevěděl. Od té doby je poškozená ustrašená, velmi se bojí, působí zakřiknutým dojmem.

V návaznosti na výpověď svědka při hlavním líčení byl čten protokol o jeho dřívějším výslechu dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu na č.l. 107 – 111 trestního spisu z důvodu rozporů mezi jednotlivými výpověďmi. V rámci své výpovědi z přípravného řízení uvedl svědek, že když mu matka volala druhý den ráno poté, co se stal projednávaný skutek, byl zrovna s manželkou na cestě za jejími rodiči. Matka mu pověděla, že se v noci předtím vracela z restaurace, kde se byla dívat na hokej. Cestou domů k ní přistoupil muž v kšiltovce, násilně ji chytil za krk nebo rameno a vyžadoval po ní sex. Pachatel byl prý podstatně mladší. Dále svědkovi matka popisovala, že byla přinucena k orálnímu sexu a následně i k pohlavnímu styku. Vyprávěla, že ji muž uhodil, a že se v průběhu sexuálního aktu pozvracela. Poškozená dále svědkovi říkala, že se snažila vyhrožovat pachateli, že jej udá na policii, a bránit se, avšak na pachatele nic neplatilo. Naopak poškozené řekl, že „mu to za to stojí“. Poškozená dle toho, co vyprávěla synovi, ztratila pojem o čase a modlila se, aby měla všechno brzy za sebou. Jakmile se pachatel uspokojil, byl dle slov poškozené, která celou událost reprodukovala synovi, mnohem klidnější, nabízel jí cigaretu. Poté, co poškozená přišla domů, dala všechny věci, které měla na sobě, do pračky a šla se vykoupat, protože na sobě cítila pach pachatele. Dle svědka pak po události poškozená několik dní nevycházela z domu, bála se, že si ji pachatel najde a pomstí se jí. Bylo na ní vidět, že utrpěla šok, byla ustrašená, trásl

se jí ruce. Kam až svědkova paměť sahá, měla jeho matka vždy jen partnerky, s mužem nežila. Svědkův otec byl dle jeho vlastního mínění poslední, či snad dokonce jediný muž, kterého kdy jeho matka měla. Nyní má jeho matka přátelský vztah se ženou z Xxx, který na dálku udržuje.

Svědék následně svou předchozí výpověď učiněnou v rámci přípravného řízení u hlavního líčení potvrdil s odůvodněním, že byl vyslýchán kratší čas poté, kdy se incident stal, a řadu věcí si tak pamatoval lépe.

Svědčyně **Eva J.**, která pracuje jako servírka v restauraci Xxx, u hlavního líčení vypověděla, že poškozenou zná přibližně dva roky a je pro ni host jako každý jiný. Do restaurace nechodí často. Svou homosexualitou se poškozená nikterak netajila. Svědkyně dále vypověděla, že poškozená si objednáva zpravidla malé pivo nebo limonádu, tvrdý alkohol nepije. V podnapilém stavu ji svědkyně nikdy neviděla. Občas hrála na automatech. Ode dne, kdy došlo k projednávanému incidentu, se v restauraci objevila snad dvakrát, ale svědkyně nedokázala říct přesněji, s jakým časovým odstupem. V obsluze se střídá s kolegyní v režimu směn „krátký – dlouhý týden“, takže nedokáže říci, zda se poškozená v restauraci vyskytla právě v době, kdy sloužila její kolegyně. Za dobu uplynulých dvou měsíců viděla při své směně poškozenou asi dvakrát. Obžalovaného si z restaurace výrazněji nepamatuje, neví, zda jej tam viděla. O tom, co se stalo, se svědkyně dozvěděla, když do restaurace přišla poškozená s policií.

Dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výsledku svědkyně na č.l. 113 – 116 trestního spisu. Při své výpovědi v přípravném řízení svědkyně uvedla, že měla službu v den, kdy se stal projednávaný skutek. Poškozenou zná z restaurace, v níž pracuje, pouze pod křestním jménem. Dle tvrzení svědkyně poškozená do restaurace nechodí příliš často – někdy jednou za týden, jindy se objeví jen jedenkrát za měsíc. Dává si jen malé desetistupňové pivo, občas si přijde jen zahrát na automatech. Poškozená se otevřeně prezentuje jako lesbička. V inkriminovaný den přišla poškozená do restaurace ještě za světla, což mohlo být přibližně okolo 20:30 hod. Zprvu si povídala na baru s obsluhou a pár dalšími lidmi, posléze si šla do zadní místnosti zahrát na automatech. Kolem 21:00 hod. přišli do restaurace dva muži. Svědkyně si nepamatuje, že by se v restauraci do té doby objevili – přinejmenším ne v době, kdy měla svědkyně službu. Staršímu z nich mohlo být přes čtyřicet let, vysoký zhruba 180 cm, poněkud při těle, mluvil napůl ukrajinsky, napůl slovensky. Mladšímu muži mohlo být mezi třiceti až pětatřiceti lety, byl menší než první zmiňovaný, štíhlý. Na sobě měl světlou mikinu nebo svetr. Mluvil obdobně. Oba muži se usadili v zadní místnosti na sedačku a objednali si pivo. Starší muž vypil dvě, zaplatil a odešel. Mladší muž odešel k automatům. O chvíli později si svědkyně všimla, že mladší muž sedí na stejném místě, jako původně, avšak tentokrát vedle něj seděla poškozená. Bavili se spolu. Tento muž objednal poškozené nějaké pití, nabízel jí i tvrdý alkohol. Přibližně okolo 22:30 hod. si svědkyně všimla, že je poškozená venku před restaurací – zda poškozená telefonovala nebo s někým mluvila, svědkyně neviděla. Kdy vyšel z restaurace muž, s nímž se poškozená předtím bavila, svědkyně neví – zda vyšel za poškozenou bezprostředně poté, co vyšla z restaurace ven, nebo až po nějaké době. Měl zapláceno, tedy se o něj svědkyně již více nezajímala. Že by se tento muž posléze do restaurace opět vrátil, si svědkyně není vědoma. Poškozená se však již nevrátila určitě. Druhý den přišla do restaurace poškozená v doprovodu policie. V době, kdy měla svědkyně v restauraci službu, se pak poškozená v restauraci objevila následující týden – ve středu nebo ve čtvrtek. Později se pak v restauraci objevila ještě jednou.

Když poškozená svědkyni popisovala, co se jí přihodilo, řekla, že za ní šel muž, který ji zatáhl někam, kde jsou garáže. Držel poškozené ústa, aby nemohla volat o pomoc a dožadoval se sexuálního styku, který si následně násilně vynutil. V tu dobu dle slov poškozené procházel někdo okolo, poškozená však nevěděla, o koho se jedná, a domnívala se, že ji nejspíše neslyšeli. V restauraci s muži poškozená nikdy neflirtovala. Bavila se s nimi sice, avšak nikdy se nejednalo o provokaci. Svědkyni byly dále předloženy fotografie z rekognice prováděné s poškozenou. Ačkoliv to svědkyně nemohla potvrdit s naprostou jistotou, uvedla, že povědomý je jí muž označený pro účely rekognice číslem tři.

Ke své čtené výpovědi následně svědkyně doplnila, že si stojí za výpovědí, kterák ji podala bezprostředně po incidentu na policii.

U hlavního líčení byla dále vyslechnuta svědkyně **Radka K.**, snacha poškozené. Svědkyně uvedla, že když jeli v pátek s manželem za rodinou do Xxx, volala poškozená svému synovi s tím, že byla znásilněna. Jakmile se v neděli vrátili z Xxx, zamířili hned k poškozené. Když k ní přijeli, byla poškozená viditelně sešlá, smutná. Měla krvavý ret a stěžovala si, že ji bolí ruka. Potom poškozená synovi a snaše popisovala, že se všechno stalo den předtím, než jim telefonovala, když se večer vracela z restaurace domů. Pachatel na ni zaútočil zezadu. Větší detaily k průběhu skutku svědkyně neznala. Následně pozvali poškozenou, aby po nich alespoň pár dní po incidentu bydlela. Dle slov svědkyně poškozená nechtěla incident hlásit na policii, ale na synovo naléhání tak nakonec učinila.

Svědkyně dále uvedla, že podle toho, jak celou událost popisovala poškozená, se měl incident odehrát mezi 23:00 a 01:00 hod., že se jednalo o muže ukrajinské národnosti, s nímž se poškozená už předtím párkrát letmo v restauraci bavila. Poškozená dle slov svědkyně popisovala, že ji nejprve uhodil, načež ona začala křičet, ale potom už nemohla a jen se modlila, aby už měla všechno za sebou. O jaký styk se mělo jednat, prý poškozená nspecifikovala, nebo u toho svědkyně nebyla. Během doby, kdy u nich poškozená po incidentu bydlela, dle mínění svědkyně nevycházela ven. Svědkyně si u poškozené po incidentu všimla také dalších změn v chování – bylo vidět, že je vystrašená, obávala se chodit kamkoliv sama, s čímž dříve neměla problém. Sexuální orientace poškozené je svědkyni známa.

Dále byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Bohumila V.**, servírka. Poškozenou zná z doby, kdy pracovala jako servírka v restauraci xxx v xxx, kam poškozená chodívала. Přátelily se a občas spolu zašly na pivo. Sexuální orientace poškozené je jí známa, věděla, že měla partnerku. Poškozená ji kontaktovala po skutku. Volala svědkyni, že se jí něco stalo, nevěděla, co dělat. Když se jí svědkyně ptala, o co se jedná, poškozená jí výslovně řekla, že byla znásilněna. Řekla, že útočníkem byl muž, cizinec, kterého zná „od vidění“ z restaurace, kam chodí na pivo. Stran věrohodnosti poškozené svědkyně uvedla, že jí tuto informaci věřila. I na základě dřívějších zkušeností, kdy si dle svých slov není vědoma toho, že by jí poškozená někdy lhala, předpokládala, že jí poškozená říká pravdu. Výrazně opilou poškozenou nikdy neviděla. Pouze příležitostně, v mezích jakési společensky přijatelné normy.

U hlavního líčení pak byla slyšena také svědkyně **Vladěna P.**, servírka zaměstnaná v restauraci Pxxx v Xxx, kam poškozená chodívала, když přijela do Xxx navštívit rodiče. Se sexuální orientací poškozené je obeznámena, dle jejích slov se poškozená nikdy netajila tím, že se jí líbí ženy. O skutku se dozvěděla tak, že druhý den ráno našla na telefonu od poškozené zmeškaný hovor. Na facebooku pak našla zprávu, v níž jí poškozená psala, že si

nedovede představit, co se jí přihodilo. Svědkyně v návaznosti na tuto zprávu poškozené zavolala, aby se dozvěděla, co se stalo. Tehdy jí poškozená vylíčila, že byla znásilněna. Vyprávěla svědkyni, že se zrovna vracela z pivnice, kde byla fandit hokeji, když ji na cestě napadl útočník, který ji měl odtáhnout bokem a požadovat po ní intimní styk. Měl se dožadovat orálního uspokojení a pohlavního styku, přičemž obojí si následně vynutil násilím. Byť probíhala komunikace poškozené se svědkyní pouze telefonicky, bylo u poškozené zřejmé, že je z celého incidentu špatná. Bála se, nechtěla vůbec vycházet ven. Také se svědkyně ptala, zda má celou událost nahlásit na policii, k čemuž se jí svědkyně poté, co zjistila, že tak poškozená zatím neučinila, pokoušela přimět. Nakonec v tomto ohledu dala až na synovo naléhání. Svědkyně si nepamatuje, že by jí poškozená říkala, že onoho muže znala. Poškozená jí pouze řekla, že jej viděla sedět v restauraci a že se jedná o Ukrajince. Svědkyně poškozené věřila. Kdykoliv se společně pohybovaly ve společnosti mužů, nenechala se poškozená od muže ani přátelsky obejmout. Nemá zkušenost, že by poškozená někdy lhala nebo říkala něco, co by se později ukázalo jako nepravda.

Dle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byl čten protokol o výslechu svědkyně na č.l. 126 – 128 trestního spisu. Ve své výpovědi učiněné v rámci přípravného řízení uvedla svědkyně k osobě poškozené, že ji zná přibližně jeden rok z pivnice Pxxx v Xxx, kde svědkyně pracovala jako servírka. Poškozená pivnici navštěvovala při příležitosti návštěv svých rodičů v Xxx. Při té příležitosti se poškozená vždy zastavila v pivnici, popovídaly si, co je nového. Svědkyně bere poškozenou jako kamarádku, občas si telefonovaly. Osobně se s ní setkala naposledy před dvěma měsíci. Ke skutku svědkyně vypověděla, že si s poškozenou telefonovala dne 14. 5. 2016 ráno kolem osmé hodiny poté, co si všimla, že má od ní na telefonu nepřijatý hovor. Když se následně přihlásila na facebook, objevila tam zprávu od poškozené, v níž jí poškozená psala, že „se jí stalo něco, co nemůže ani popsat“. Následně si telefonovaly. Poškozená svědkyni do telefonu sdělila, že byla znásilněna. Na dotaz svědkyně, kde a kým, poškozená uvedla, že byla v restauraci fandit hokeji. Když se pak vracela z restaurace domů, znásilnil ji cizinec, který do této restaurace chodil také. Řekla svědkyni, že se jedná o Ukrajince, kterého však nezná jménem. Poškozená svědkyni popsala celou situaci tak, že když se kolem jedné hodiny ranní vracela z restaurace domů, vyšel za ní tento muž s tím, že ji doprovodí domů. Poškozená jej odmítla, avšak muž šel stále za ní. V místech, kde byl park, povalil poškozenou na zem. Požadoval po poškozené orální sex, což poškozená odmítala. Následně začala útočníka prosit, aby ji nechal na pokoji, že je lesbička. Měla útočníkovi říct, že se raději zabije, než aby „mu to udělala“. Útočník však stále trval na svém, začal poškozenou svlékat, přičemž ji uhodil – dal jí facku, a následně se pokoušel o pohlavní styk. Ten mu však údajně nešel, načež se útočník snažil použít prsty. Poté útočník na poškozenou ejakuloval. Takto byl celý incident poškozenou svědkyni popsán, alespoň tak si to svědkyně pamatuje. Když svědkyni popisovala, která k události došlo, plakala. Poškozená dále řekla svědkyni, že událost na policii nehlásila, protože byla v šoku a bála se Ukrajinců, kterých dle jejích slov mělo být více. Krom toho, že se po příchodu domů okamžitě umyla a vyprala si oblečení, na kterém mělo být útočnickovo sperma. Tehdy jí došlo, že vlastně smyla důkazy a tak se bála, že by jí policie nevěřila. Útočník měl poškozenou dle jejích slov pozvat na pivo. Svědkyni řekla, že toto pozvání odmítla. Svědkyně dále zpochybnila, že by se poškozená s někým stýkala nebo si někoho vodila k sobě domů. V Praze nikoho nemá.

U hlavního líčení byl soudem čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie vypracovaný na osobu obžalovaného Andriye H.. Byl vyslechnut znalec **Mgr. Pavel Král**, který stvrdil znalecký posudek tak, jak jej podal v písemné podobě. Osobnost obžalovaného byla vyhodnocena jako utilitární, s horším porozuměním sociálním situacím a mezilidským vztahům, průměrného intelektu. Sám sebe pak obžalovaný hodnotí

poněkud nekriticky, projevují se u něj tendence k externalizaci viny. Preferuje především svoje zájmy a uspokojení vlastních potřeb, ostatní lidé jej příliš nezajímají. Znalec neshledal žádné důvody, pro které by schopnost obžalovaného vnímat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožité události, měla být snížena. Motivací obžalovaného byla pravděpodobně kombinace opilosti s utilitárním postojem k ostatním lidem při snížené sociální citlivosti. Možnost resocializace obžalovaného byla znalcem vyhodnocena jako spíše nižší, neboť obžalovaný si dle znalce absolutně nepřipouští, že by se dopustil něčeho špatného a za oběť naopak považuje sám sebe.

Znalec následně odpovídal na dotazy soudu a stran trestního řízení, kdy zdůraznil, že v případě obžalovaného se jedná o osobu, která dává přednost uspokojení vlastních potřeb, které nadřazuje nad potřeby jiných lidí, k nimž je relativně necitlivá. A ačkoliv obžalovaný vykazuje výrazně nižší míru citlivosti vůči potřebám ostatních, než jaká je u většiny běžné populace, nelze říci, že by tento rys sahal za hranice jakékoli patologie. Znalec pak připustil, že za určitých okolností je možné, aby tento rys *ad hoc* vybočil i z mezí širšího standardu, aniž by zároveň v takovéto patologii zůstal. Výrazným katalyzátorem v tomto ohledu samozřejmě může být i alkohol. Existují pak také výzkumy, které prokazují, že takovéto chování může umocnit i sexuální vzrušení.

Dále byl soudem u hlavního líčení čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie a sexuologie vypracovaný na osobu poškozené Ivety K.. V souvislosti se znaleckým posudkem byl také vyslechnut znalec **prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc.**, který u hlavního líčení závěry uvedené ve znaleckém posudku stvrdil shodně s jeho písemným vyhotovením. Poškozená byla znalcem vyhodnocena jako jedinec intelektově průměrný (IQ 105), bez forenzně významnějšího poškození centrálního nervového systému. Provedeným vyšetřením nebyly zjištěny znaky svědčící o duševní chorobě v pravém slova smyslu, tedy ve smyslu psychózy, těžším neurotickém onemocnění, hysterických osobnostních rysů, zvýšené agresivity, tendencí ke konfabulacím či závažnějších narušení základních psychických funkcí (percepce, paměti, myšlení a pozornosti). Osobnost poškozené je strukturována bez výraznějších anomálií, dostatečně integrovaná. Emocionalita poškozené je diferencovaná, efektivita a psychika méně stabilní. Projevují se zjevné dysforické reakce. Sklony ke zkreslování skutečností, o kterých poškozená vypovídá, zjištěny nebyly, stejně jako nebyly zjištěny ani žádné faktory, které by poškozené bránily adekvátně vnímat, chápat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožité skutečnosti. Na základě provedené analýzy obecné věrohodnosti bylo znalcem konstatováno, že nebyly identifikovány faktory, které by ji snižovaly, tudíž byla obecná věrohodnost poškozené vzhledem k populační normě i dané situaci vyhodnocena jako nenarušená.

Zda byla poškozená schopna při napadení pachatelem vyvíjet větší obranu při své obraně, než jak je popsáno v její výpovědi, nemůže znalec určit, neboť nemá představu o fyzických dispozicích pachatele. Z hlediska popsaného jednání pachatele však znalec označil obranu poškozené v podobě volání o pomoc, jasně vyjádřeným nesouhlasem a pláčem, za adekvátní. Co se týče viktimizace poškozené a jejích konkrétních projevů, byly zjištěny výrazné symptomy svědčící o přítomnosti závažné psychické poruchy ve smyslu posttraumatické stresové poruchy, tedy v konkrétním případě poškozené poruchy spánku, plačtivost, ztráta sexuální vzrušivosti, sociální fobie, úzkost, které jsou dle jejího vlastního tvrzení přímým následkem prožité sexuální traumatizace, neboť tyto příznaky u ní nebyly před činem přítomné. Známky jakéhokoli nátlaku, ať již psychického, fyzického, vydírání, aj., ze strany obžalovaného, nebyly u poškozené zjištěny.

Při hlavním líčení pak znalec zopakoval, že známky dysforie projevivší se u poškozené odpovídají zjištěné posttraumatické stresové poruše. To, že se u poškozené v dětství vyskytlo sexuální zneužívání, pak mohlo pouze přispět k výraznějším následkům traumatizace. Znalec připustil, že je obvyklé že lidé s jinou než většinovou sexuální orientací hledají možnosti, zda by nebylo možné přizpůsobit takovouto orientaci právě té většinové, takže například velká část homosexuálních žen se například vdá a porodí dítě, avšak dříve nebo později stejně zjistí, že orientaci změnit nelze a že se jedná o záležitost celoživotní a vrozenou. Sdělení poškozené o tom, že se do restaurace vracela ještě po činu a zároveň, že po činu nemohla vycházet z domu, přičemž posléze k následným návštěvám restaurace uvedla, že se mělo jednat o pokus o „léčbu šokem“, může znalec z psychologického hlediska posoudit pouze stran obecné věrohodnosti poškozené, kdy nebyla zjištěna žádná patologie, která by poškozené znemožňovala podat věrohodnou výpověď. Avšak posouzení toho, zda poškozená vypovídá nebo nevypovídá pravdu, není v možnostech ani kompetencích znalců. Obvykle mívají poškození tendenci se místům, na nichž došlo k obdobné traumatizaci, spíše vyhýbat. „Léčba šokem“, kterou ji nazvala poškozená, se praktikuje, jedná se o tzv. metodu zaplavení patřící mezi behaviorální terapeutické metody. Její princip spočívá v tom, že pokud se vyskytuje nějaká porucha, odstraňují se její symptomy právě tím, že je dotyčná osoba vystavena jakési nadměrné expozici onoho ohrožujícího podnětu. Znalec sám by v tomto konkrétním případě takovýto postup sice nedoporučil, nicméně připustil, že možnost takového postupu existuje. Dále doplnil, že při nadměrném stresu nebo traumatu je možné, že podrobnosti incidentu, či jeho přesnější průběh může být v rámci obranných mechanismů ve vzpomínkách potlačen. Potvrdil také, že v případě homosexuálně orientované ženy může být trauma v případě znásilnění mužem ještě větší, než v případě ženy heterosexuální. Samotná skutečnost, že by poškozená měla po dvaatřiceti letech dobrovolný intimní vztah s mužem, se jeví jako velmi málo pravděpodobná. Ve vztahu ke skutečnosti, že předtím, než k incidentu došlo, měla požívat alkohol také poškozená, znalec zdůraznil, že ačkoliv alkohol jako takový má desinhibiční efekt, tedy že u člověka odbrzdí racionální zábrany. Nemění však sexuální orientaci. Není tedy příliš pravděpodobné, že by homosexuální jedinci vyhledávali kontakt s opačným pohlavím, a to ani pod vlivem alkoholu. Nelze však vyloučit, že pokud by se tak stalo, mohla by mít poškozená pocit jakéhosi sexuálního selhání, tedy by si uvědomila, že se dopustila něčeho, co je proti její podstatě a toto své jednání si *ex post* zošklivila. Že by tento pocit viny mohl vést k tak hluboké traumatizaci jako v případě poškozené, však znalec nepředpokládá. Dále pak zdůraznil, že se neobjevily žádné indicie odkazující na to, že by poškozená řešila případný pocit selhání v rámci svého sexuálního chování tím, že by celý incident následně líčila jinak z hlediska jeho dobrovolnosti či nedobrovolnosti. Pro účely určení, kdy přesně došlo ke vzniku posttraumatické stresové poruchy, žádné objektivní ukazatele neexistují a je třeba vycházet právě z vyjádření poškozené. To, že poškozená v rámci své výpovědi uvedla, že v určité části útoku nebyla schopna ani volat o pomoc, ani projevit vůči útočníkovi aktivní odpor, protože byla celá ztuhlá, se může stát. Jedná se o imobilizaci pod vlivem ohrožení.

Následně byl soudem čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, vypracovaný na osobu poškozené Ivety K.. V souvislosti s tímto znaleckým posudkem byl u hlavního líčení slyšen jeho zpracovatel, znalec **MUDr. Luděk Daneš, CSc.**, odborný psychiatr a sexuolog Sexuologického ústavu v Praze. Znalcem bylo zjištěno, že poškozená netrpí žádnou duševní poruchou či chorobou ve smyslu psychózy a není závislá ani na alkoholu ani jiných návykových látkách, v důsledku jejichž požívání by byla její schopnost správně vnímat nebo vypovídat snížena. V souladu se znaleckými závěry prof. PhDr. Petra Weisse, Ph.D. znalec konstatoval, že svědkyně trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Symptomy typické pro tuto poruchu se u poškozené projevují a jsou podrobně popsány

v rozborové části znaleckého posudku. Tyto symptomy pak jsou nepochybně v souvislosti a přímým následkem prožité sexuální traumatizace. Jedná se o těžkou újmu na zdraví vyžadující intervenci psychiatra a psychiatrickou medikaci. Prognóza dalšího vývoje je dle znalce nejistá. V obdobných případech dospěje třetina postižených spontánně k remisi, u ostatních pak přetrvávají příznaky různé intenzity v závislosti na dispozici jedince, účinnosti zvolené psychiatrické léčby apod. Dle znalce je poškozená zásadně omezena v běžném způsobu života. V práci se nesoustředí, vyhýbá se lidem, má strach z mužů, je ostražitá, špatně spí atd. Narušen je i její sexuální život. Dobu, po kterou budou tato omezení dále trvat, nelze přesně odhadnout, lze však předpokládat postupné zlepšení v řádu měsíců. Znalci se jako vhodná jeví psychoterapie v rámci psychiatrické léčby. Uvažovat lze při dekompenzaci i o pracovní neschopnosti, spíše krátkodobé.

Při hlavním líčení pak znalec veškeré závěry, k nimž dospěl v rámci svého zkoumání, v plném rozsahu stvrdil v kontextu se znaleckým posudkem, kterak byl podán v písemném vyhotovení. Doplnil pouze, že osoby, které se staly oběťmi znásilnění apod., jsou více disponovány k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy. Ztotožnil se se závěry prof. Ph.Dr. Petra Weisse, Ph.D. v tom smyslu, že příznaky, u nichž poškozená udávala, že se projeví až po incidentu, předtím skutečně nebyly přítomny. Dá se tedy předpokládat, že se jedná o následky znásilnění. Co se týče sexuální orientace poškozené, o této je poškozená přesvědčena již řadu let, žila dokonce v registrovaném partnerství s jinou ženou, tedy problematiku orientace poškozené jako takovou lze považovat za vyřešenou. Znalec dále zdůraznil, že v rámci vyšetření nehodnotí pouze to, co dotyčná osoba sama vypoví, ale hodnotí také její reakce. U poškozené pak bylo zcela transparentní, že se nachází v depresivním úzkostném stavu také při tomto vyšetření. Připustil však, že skutečnost, že poškozená i po incidentu nadále navštěvuje místo, na němž k tomuto mělo dojít, není zcela typická. Na druhou stranu se však jedná o prostředí, jemuž je poškozená uvyklá, pohybují se na něm lidé, které zná, tedy se lze domnívat, že přestože se zcela určitě netoužila setkat s útočником, mohla na ní samotná prezence na tomto místě, které je jí známé a blízké, které vnímá jako svoje zázemí a útočiště, působit pozitivně, přičemž tyto pozitivní dopady mohly být silnější než samotný strach z tohoto prostředí po prožité události.

Konstrukci poškozené zdůvodňující návštěvu restaurace pokusem o „léčbu šokem“ znalec nevyvrátil. Naopak soudu sdělil, že je dost dobře možné, vzhledem k obecné známosti tohoto termínu i mezi laickou veřejností, aby se poškozená pokusila zbavit svého strachu právě tímto způsobem sama od sebe, aniž by jí tento postup byl výslovně doporučen odborníkem. Posttraumatická porucha jako taková se vyvíjí v dlouhodobějším horizontu, většinou se udává období do půl roku od přetrpěného negativního zážitku, přičemž první příznaky se většinou začínají objevovat v horizontu jednoho či více týdnů. Bezprostředně po daném negativním zážitku se ještě nejedná o posttraumatickou stresovou poruchu, k této je zapotřebí určitého odstupu. Do několika minut, resp. vteřin se objevuje akutní reakce na stres. V takových případech pak mohou být lidé ve stuporu – což byl v případě poškozené okamžik, kdy přestala být schopna se útočnickovi bránit. V tomto případě sama poškozená udávala, že problémy s depresí a úzkostmi se začaly objevovat přibližně po dvou týdnech od incidentu. Primární reakce na situaci, kterou popisovala jako pocity odporu a hnusu, byly spíše akutní reakcí na stres.

V neposlední řadě pak byl soudem při hlavním líčení čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, o duševním stavu obžalovaného Andriye H. zpracovaný znalcem **MUDr. Antonínem Brzkem**, který v návaznosti na písemné vyhotovení tohoto znaleckého posudku závěry v něm uvedené u hlavního líčení beze zbytku stvrdil. U

obžalovaného nebyla zjištěna žádná duševní choroba ani jiná, podobně závažná duševní porucha. Obdobně nebyla zjištěna ani žádná závažná duševní porucha přechodného charakteru *tempore criminis*. V době, kdy se skutek stal, se obžalovaný nacházel ve stavu prosté alkoholové opilosti. Účinky alkoholu jsou mu známy, a jelikož u obžalovaného nebyla prokázána alkoholová závislost, uzavřel znalec, že obžalovaný je schopen se požívání alkoholu zdržet. Provedeným psychiatrickým vyšetřením nebyl prokázán ani zvýšený sklon k agresivnímu jednání. Prostá alkoholová opilost u obžalovaného pak vedla pouze k nepodstatnému snížení rozpoznávacích a ovládacích schopností. Ve stavu střízlivosti jsou u obžalovaného obě tyto schopnosti v plném rozsahu zachovalé. V souladu s těmito závěry také znalec konstatoval, že u obžalovaného nebylo prokázáno žádné psychické nebo somatické poškození, které by vzniklo v důsledku požívání alkoholu či jiných návykových látek. Byť bez prokázané závislosti, požitý alkohol u obžalovaného uskutečnění trestně stíhaného jednání usnadnil. Rozpoznávací a ovládací schopnosti byly u obžalovaného *tempore criminis* dočasně nepodstatně sníženy právě v důsledku požitého alkoholu. Důvody pro uložení ochranného léčení znalec neshledal. Provedené falografické vyšetření svědčí pro heterosexuální orientaci obžalovaného, bez parafilie sadismu či sadomasochismu. I v průběhu hlavního líčení pak znalec konstatoval, že obžalovaný je duševně i sexuálně zdravý člověk. Co se týče sexuálních preferencí obžalovaného, byla konstatována preference velmi mladých žen, která však, jak sám znalec zdůraznil, nikterak nesouvisí s projednávaným deliktem. Stran motivace pro navázání sexuálního kontaktu pak bezesporu sehrál klíčovou roli požitý alkohol – ten rozšiřuje spektrum jak přijatelných objektů, tak přijatelných aktivit. Tak i člověk, který by se ve střízlivém stavu nedopustil žádného násilí, může se jej pod vlivem alkoholu dopustit. Pokud se jedná o sklony k agresivitě u obžalovaného, zdůraznil znalec, že měl k dispozici pouze autoanamnézu, jejíž spolehlivost s ohledem na projednávaný skutek zpochybnil, a objektivní anamnézu. V rámci této nejsou žádné zprávy o tom, že by se již někdy choval násilně. Validita objektivní anamnézy je však v případě obžalovaného snížena tím, že je cizinec a český rejstřík trestů tak vypovídá pouze o úzkém období jeho života. Znalec také upozornil na to, že v osobnosti mohou existovat agresivní rysy, které jsou odhalitelné pouze psychodiagnostickými vyšetřeními, k jejichž provedení on sám není kompetentní. V rámci provedeného psychiatrického vyšetření však znalec nic takového nezjistil. Obecně k případům, kdy osoba nemá pravidelného partnera a snaží se tak dosáhnout alespoň náhodného sexuálního styku, uvedl znalec, že v takových případech není znásilnění nikterak neobvyklým jevem. Obzvláště pokud se jedná o osoby, které jednak nemají pravidelný pohlavní život a jednak nemají čím vyplnit volný čas, který pak povětšinou tráví v pivnicích a restauracích. Takové osoby jsou zpravidla duševně i sexuálně zdravé, avšak násilí se, právě při snaze o náhodný intimní styk, jsou schopny dopustit. K tomu, že si obžalovaný vybral ženu nekorespondující s jeho sexuálními preferencemi, uvedl znalec, že se obžalovaný *de facto* nacházel v situaci, kdy neměl na vybranou a v jeho dosahu se nacházela právě poškozená.

Soudem byl posléze čten postupem dle § 211 odst. 2 písm. b) tr. řádu také protokol o rekognici na č.l. 244 – 251 trestního spisu ze dne 22. 5. 2016, a to včetně příložených fotoalb. Poškozené byla v rámci provedené rekognice dána možnost, aby si v klidu prohlédla všechny osoby. Po krátké prohlídce poškozená *de facto* okamžitě rozpoznala osobu obžalovaného pod číslem 3, které si před započítím rekognice sám zvolil. Bez sebemenšího zaváhání jej označila, přičemž uvedla, že si je naprosto jistá. Obžalovaného poznala podle obličeje.

Procesním postupem podle § 213 odst. 1 tr. řádu soud předložil stranám trestního řízení k nahlédnutí následující listinné důkazy:

svazek č. 1

- výpisy alkotestu při zadržení podezřelého na č.l. 19 trestního spisu
- protokol o zadržení osoby podezřelé na č.l. 20 – 21 trestního spisu
- úřední záznam obsahující seznam věcí zadrženého H. na č.l. 22 trestního spisu
- lékařská prohlídka zadrženého podezřelého na č.l. 25 trestního spisu
- čestné prohlášení o majetko-finančním zajištění na č.l. 54 trestního spisu
- poučení obviněného (podezřelého) cizího státního příslušníka na č.l. 82 – 83 trestního spisu
- poučení poškozeného – oběti trestného činu v trestním řízení na č.l. 103 – 104 trestního spisu
- potvrzení o převzetí poučení oběti trestného činu – základní informace na č.l. 105 trestního spisu
- fotodokumentace poškozené na č.l. 106 trestního spisu
- protokol o ohledání místa činu na č.l. 252 trestního spisu
- situační náčrtek místa činu na č.l. 253 trestního spisu
- fotodokumentace místa činu na č.l. 254 – 266 trestního spisu včetně fotodokumentace zranění poškozené na obličeji a oblečení
- protokol o ohledání místa činu na č.l. 267 – 268 trestního spisu
- náčrtek k protokolu o ohledání místa činu na č.l. 269 trestního spisu
- fotodokumentace místa činu v ulici Xxx v Praze na č.l. 270 trestního spisu
- podrobná fotodokumentace na č.l. 271 – 284 trestního spisu
- odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky na č.l. 285 – 289 trestního spisu
- záznam o prohlídce poškozené Ivety K. na Ústavu soudního lékařství na č.l. 291 – 292 trestního spisu
- lékařská zpráva gynekologicko-porodnické kliniky 1. LF UK a Nemocnice na Bulovce na č.l. 293 trestního spisu
- vyšetření Ivety K. v Ústavu soudního lékařství Univerzity Karlovy v Praze, 2. Lékařská fakulta na č.l. 294 – 295 trestního spisu
- protokol o vydání hmotné věci poškozené K. na č.l. 296 trestního spisu
- záznamy ze stacionárních kamer v ulici Xxx, Praha 9, křižovatky Xxx a Xxx, Praha 9 na č.l. 327 – 331 trestního spisu
- rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 23. 7. 2015, č.j. KRPC-60498-29/ČJ-2015-020025, na č.l. 333 trestního spisu
- rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 12. 2015, č.j. CPR-36981-2/ČJ-2015-930310-V234, o zamítnutí odvolání ve věci, na č.l. 334 – 337 trestního spisu
- rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 4. 4. 2016, č.j. KRPT-77892-17/ČJ-2016-070022, o uložení správního vyhoštění vztahujícího se na území členských států Evropské unie na dobu dvou let na č.l. 338 – 339 trestního spisu
- protokol o správním vyhoštění ze dne 4. 4. 2016 s osobou Andriy H. na č.l. 339 – 340 trestního spisu

- zpráva Policejního prezidia ČR, Odboru Mezinárodní policejní spolupráce, 2. Oddělení, týkající se Andriye H., na č.l. 341 trestního spisu
- zpráva o pověsti – Praha 4, na č.l. 343 trestního spisu
- zpráva o pověsti – Praha 12, na č.l. 344 trestního spisu
- opis RT na č.l. 345 trestního spisu
- lékařská zpráva poškozené o léčbě psychiatrické na č.l. 348 trestního spisu
- vyjádření Vojenské zdravotní pojišťovny ohledně náhrady škody na č.l. 356 – 357 trestního spisu
- pověření zaměstnance Vojenské zdravotní pojišťovny na č.l. 358 trestního spisu
- vlastní vyčíslení nákladů léčebné péče poškozené Ivety K. tak, jak ji hradila Vojenská zdravotní pojišťovna na č.l. 359 – 362 trestního spisu

svazek č. 2

- opis RT ze dne 30. 1. 2017
- návrh na náhradu škody/nemajetkové újmy poškozené Ivety K., doplnění návrhu na náhradu nemajetkové újmy

Ke zprávě o provedeném fyziodetekčním vyšetření soud konstatoval, že tuto nepojímá vůbec jako důkaz ve smyslu důkazu použitelného pro trestní řízení. Proto nebyla zpráva o provedeném fyziodetekčním vyšetření ani čtena, ani předkládána, ani konstatována. Soud takto učinil s odkazem na právní názor opakovaně vyslovený v soudní praxi jak Nejvyššího soudu České republiky (např. 8/1993 Sb. rozh. tr.) tak Ústavního soudu (viz např. I. ÚS 32/95, II. ÚS 3651/13 nebo II. ÚS 265/16), podle nějž je fyziodetekční vyšetření polygrafem („detektorem lži“) jako důkaz v trestním řízení nepoužitelné. Má pouze charakter tzv. operativně technického pátracího prostředku a jeho výsledky nemohou sloužit jako procesně relevantní důkaz.

Neboť strany neměly dalších návrhů na doplnění dokazování, prohlásil soud dokazování za skončené, neboť dospěl k závěru, že došlo k provedení všech důkazních prostředků, které mohly posloužit k objasnění projednávané věci, přičemž nejsou známy ani žádné jiné další důkazní prostředky, které by mohly událost, která byla předmětem projednávání v tomto trestním řízení blíže osvětlit. Na základě takto provedeného dokazování pak byl ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu I. stupně. Samotné důkazy pak soud hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a dospěl k závěru, že provedené důkazy neumožňují jiný logický závěr, než závěr o spáchané trestné činnosti obžalovanými tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem I) bylo na základě dokazování provedeného u hlavního líčení zjištěno, že obžalovaný Andriy H. dne 13. 5. 2016 v pozdních večerních hodinách navštívil restauraci Xxx v xxx ulici v Praze – Xxx, kde se bavil s poškozenou Ivetou K.. Poté, co poškozená vyšla z restaurace a měla v úmyslu vydat se domů, přičemž se pokoušela dovolat se kamarádce, vydal se obžalovaný za ní. Chytil poškozenou vzadu za bundu za rameno, a požadoval po poškozené orální sex, což odůvodnil tím, že jí předtím v restauraci zaplatil konzumaci. Poškozená tento požadavek zřetelně odmítla a zároveň obžalovanému sdělila, že je homosexuální orientace. Obžalovaný však odmítnutí poškozené ani jejího souběžného sdělení o preferenci žen v rámci intimní oblasti

nedbal a dále se dožadoval orálního uspokojení. Když poškozená nejevila známky toho, že by se dala přimět, aby byla obžalovanému po vůli, udeřil ji do obličeje otevřenou dlaní, v důsledku čehož poškozené spadly z obličeje brýle a následně se jí na ústech utvořil drobný hematom. Ačkoliv se poškozená pokoušela bránit a vysmeknout se obžalovanému, stlačil ji obžalovaný silou do polohy vkleče, rozeplnul si kalhoty, chytil ji vzadu za temeno hlavy a strčil jí svůj penis do úst se slovy, že „mu ho vykouří“ a „až se udělá, vycáká se jí do huby“. Poškozené se v důsledku tohoto jednání obžalovaného udělalo silně nevolno a na místě se pozvracela. Obžalovaný však navzdory veškerému svému úsilí vyvinutému tímto směrem nemohl dojít k vyvrcholení, tedy poškozenou zvedl ze země a snažil se jí rukou vniknout pod kalhotky a zasouvat jí prsty do pochvy. Druhou rukou ji držel kolem zad, aby jí zabránil v případných pokusech o útek. Když se poškozená pokoušela volat o pomoc, zakryl jí rukou ústa, aby jí toto znemožnil. Nato si obžalovaný stáhl kalhoty, natáhl se na zem a požadoval, aby si na něj poškozená „sedla“. Poškozená toto opět odmítla, využila situace, kdy ji obžalovaný neměl fyzicky pod kontrolou, a pokusila se z místa utéct. Obžalovaný ji však dostihl, chytil a opět odvedl do křoví opodál. Svíral poškozenou pod krkem, ohnul ji do předklonu, stáhl jí kalhoty a zezadu vnikl penisem do pochvy poškozené. Když se blížil k vyvrcholení, řekl poškozené, že se jí „vycáká do huby“, což poškozená odmítala. Nakonec však ze strachu svolila, aby obžalovaný ejakuloval na její břicho. Tímto celý incident skončil, obžalovaný poškozenou nechal přibližně kolem jedné hodiny ranní odejít.

Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem II) výrokové části rozsudku bylo dokazováním provedeným u hlavního líčení, a to především na základě důkazů listinné povahy, zjištěno, že obžalovaný se ode dne 13. 5. 2016 až do svého zadržení dne 21. 5. 2016 zdržoval na území České republiky, a to i přesto, že mu bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4. 4. 2016, č.j. KRPT-77892-17/ČJ-2016-070022, uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie v délce dvou let, přičemž obžalovaný o tomto rozhodnutí správního orgánu prokazatelně věděl, a tedy se jím vědomě neřídil, požadavky a omezení v něm formulované nerespektoval a nadále se zdržoval na území České republiky.

Co se týče skutku uvedeného pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku, lze říci, že stran časového i místního určení popsal obžalovaný Andriy H. celou událost obdobně jako poškozená (až na drobné dílčí odchylky týkající se např. druhu společně konzumovaného alkoholu). Držel se verze průběhu celé události de facto tak, jak ji popsal v rámci přípravného řízení. Obžalovaný ve své výpovědi nerozporuje ani skutečnost, že k intimnímu styku s poškozenou skutečně došlo. Sporuje však poškozenou tvrzenou nedobrovolnost celého aktu, jakož i to, že by mělo být z jeho strany za účelem vynucení tohoto nedobrovolného sexuálního styku použito násilí. Naopak se hájil tvrzením, že se vše odehrálo nejen dobrovolně, ale dokonce po předchozí vzájemné domluvě, a to nikoliv poprvé. Obžalovaný tvrdil, že měl intimní styky s poškozenou již dříve, a to hned ve dvou případech. Obžalovaný dále rozporoval, že by někdy dříve slyšel poškozenou mluvit o její sexuální orientaci. O tom, že by měla být lesbička, dle svého tvrzení neměl ani tušení. Na podporu svého tvrzení o dobrovolnosti celého intimního aktu uváděl, že poškozená měla, pokud by se skutečně jednalo o násilný akt, s nímž by nesouhlasila, celou řadu možností ať už k útěku nebo k obraně. To, že těchto možností poškozená nevyužila, dle obžalovaného jednoznačně hovoří o tom, že se stykem souhlasila. Soud hodnotí výpověď obžalovaného ohledně dobrovolnosti a nenásilnosti styku s poškozenou jako nevěrohodnou a účelovou.

Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný vypovídal a stejně jako v přípravném řízení, tak i v řízení před soudem, se ke skutku doznal, jakož i potvrdil to, že si byl vědom skutečnosti, co mu bylo rozhodnutím správního orgánu uloženo.

Výpověď poškozené Ivety K., jejíž svědectví k projednávané události představuje vedle výpovědi obžalovaného jediný přímý důkaz, byla pro soud s ohledem na celkovou důkazní situaci naprosto klíčová. Soud proto věnoval mimořádnou pozornost tomu, aby byla poškozená dostatečně podrobně vyslechnuta ke všem okolnostem skutku, a bylo tak možné objektivně posoudit její celkovou věrohodnost. Na základě toho, co poškozená vypověděla v řízení před soudem a dále v návaznosti na její podrobný výslech provedený v rámci hlavního líčení, soud dospěl k závěru, že výpověď poškozené je věrohodná. Jako základ pro vyslovení závěru o věrohodnosti poškozené soudu posloužily znalecké posudky prof. PhDr. Petra Weisse, Ph.D., DSc. a MUDr. Luďka Daneše, CSc., v nichž oba shodně uvedli, že u poškozené nebyla zjištěna žádná patologie, která by jí znemožňovala podat věrohodnou výpověď. Nebyly zjištěny ani sklony ke zkreslování skutečností, o kterých poškozená vypovídala, stejně jako nebyly identifikovány ani faktory, které by jí bránily adekvátně vnímat, chápat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožité skutečnosti. Tento závěr ohledně obecné věrohodnosti poškozené tedy mohl soudu posloužit jako odrazový můstek pro stanovení, jaký postoj ve vztahu k hodnocení výpovědi poškozené následně zaujme. Při porovnání výpovědi poškozené, která byla učiněna v rámci řízení před soudem a té, kterou podala v rámci přípravného řízení, lze konstatovat dílčí rozpory. Avšak při bližším zkoumání okolností skutku, jichž se tyto rozpory týkají, a jejich charakteru, dospěl soud k závěru, že co se týká jakési nejpodstatnější linie skutkového děje popsaného poškozenou, a to zejména charakteru sexuálních praktik a způsobu páchaného násilí, si obě dvě výpovědi navzájem odpovídají a soud tak svědeckou výpověď poškozené vyhodnotil jako věrohodnou. V návaznosti na tyto rozpory však soud následně oproti podané obžalobě změnil formulaci popisu skutku, přičemž vycházel z toho, co poškozená vypovídala v řízení před soudem, tedy při plném respektování zásad ústnosti a bezprostřednosti.

V kontextu hodnocení výpovědi poškozené pak nelze nezmínit argumentaci obhajoby spočívající v poukazech na časové a prostorové nedostatky této její výpovědi. Soud má však v této souvislosti za to, že tyto nedostatky jsou vysvětlitelné jednak tím, že se poškozená nacházela v intenzivní stresové situaci, a dále její vlastní schopností prožité události dobře vnímat, uchovat v paměti a následně reprodukovat. Soud sice nepochybně, že se jedná o okolnosti, které mají svoji váhu (např. okolnosti časové, okolnosti týkající se vzdálenosti či počtu osob, které měly v inkriminované době procházet kolem místa činu), avšak ve vztahu ke všemu ostatnímu se dle názoru soudu nejedná o okolnosti, které by byly prioritní. V této souvislosti je nutno zmínit také individuální vnímání běhu času, které je v případě událostí, které jsou jakýmsi způsobem zásadní, výjimečné či neočekávané, výrazně zkresleno. Samotná nestrukturovanost líčení události ústy poškozené, které zjevně vykazovalo prvky neuspořádanosti v dramaturgické stavbě a jakési asociativní skoky, nemůže být dle soudu vnímána takovým způsobem, že by v jejím důsledku měla být oslabena věrohodnost poškozené. Naopak se soud domnívá, že takovéto prvky ve „vyprávění“ jsou charakteristické spíše pro reprodukci událostí skutečně prožitých. Celkově popsala poškozená celou událost poměrně detailně, zakotvila ji do reálného času a prostoru, vylíčila interakci s obžalovaným, dokázala reprodukovat dialogy, které mezi ní a obžalovaným proběhly, byla schopna popsat vlastní psychické pochody v průběhu celého aktu, jakož i po něm. Všechna tato kritéria vyhodnotil soud tak, že významným způsobem podporují závěr o věrohodnosti poškozené, a tedy i relevanci zjištění získaných z její výpovědi. Soud se také v této souvislosti zabýval i

analýzou eventuální motivace poškozené k falešnému svědectví, jakou by mohla být případně pomsta, zklamání či výmluva sloužící k zakrytí či ospravedlnění jiné skutečnosti. Žádný takový motiv ze strany poškozené však nenalezl. Poškozená je prokazatelně homosexuální orientace, žila dokonce v registrovaném partnerství se ženou. Obdobně se i oba výše jmenovaní znalci vyjádřili v tom smyslu, že stran své sexuální orientace je poškozená zcela ukotvena a nemá o ní žádné pochybnosti. Tomuto tvrzení pak dávají za pravdu i vyjádření svědků, a to jak vlastního syna poškozené, tak dalších, kteří poškozenou znají a shodně uvedli, že se svou orientací poškozená nikdy netajila. Svědkyně Radka K. v řízení před soudem dokonce sama zmínila, že poškozená měla mít jisté milostné záměry cílené na její matku. Případnou motivaci pramenící ze zklamání či pomsty by tak bylo možné vyloučit. Jako podklad pro taktéž vyslovenou hypotézu o jakémsi „selhání poškozené v rámci její sexuální orientace“ posloužila skutečnost, že se celý incident odehrál v souvislosti, resp. přímé návaznosti na návštěvu restauračního zařízení, kde jak obžalovaný, tak poškozená konzumovali alkoholické nápoje. V této souvislosti však znalci jasně konstatovali, že ačkoliv alkohol zcela neoddiskutovatelně pomáhá odbrzdřit racionální zábrany, nemá potenciál změnit sexuální orientaci. Vyhledávání sexuálního kontaktu homosexuálními jedinci s osobami opačného pohlaví bylo z obecného hlediska označeno jako nepřilíš pravděpodobné. Hypotetickou situaci, že by se tak opravdu stalo a poškozená by skutečně ve stavu ovlivněném alkoholem vyhledala intimní interakci s osobou opačného pohlaví, z něž by měla následně trauma, přičemž by si nakonec zpětně tuto interakci zošklivila natolik, že by případný pocit selhání v rámci svého sexuálního chování řešila tak, že by celý incident následně líčila jako nedobrovolný, označili znalci za krajně nepravděpodobnou.

Co se týče reakcí popisovaných poškozenou, nemá soud důvodu o těchto jejích tvrzeních pochybovat. V případě útočného znásilnění dominuje strach a silný stres ze situace, která je pro poškozenou překvapivá. S ohledem na charakteristiku činu pak není třeba polemizovat ani nad reakcí v podobě naprosté strnulosti, kterou ji popisuje poškozená. Obdobně pak i ve vztahu k její zdánlivě smírné reakci. Obě tyto reakce lze označit za akutní reakce na silný stres. V této souvislosti pak soud považuje za nutné dodat, že dle jeho mínění poškozená zřetelně použila jakési základní obranné strategie přežití s důrazem na minimalizaci škodlivého následku, ať se již jednalo o verbální odpor vůči obžalovanému, a dále málo energický, nekonfrontační odpor, pokus o útěk, či v konečném důsledku pasivitu.

O svědeckých výpovědích Jana K., Radky K., Evy J., Bohumily V. a Vladěny P., lze říci, že tvoří jakousi homogenní skupinu, neboť ve všech případech se jedná o takové výpovědi, v nichž ostatní svědci dovozují svá tvrzení od toho, co jim sdělila poškozená a reprodukovali tak ve svých výpovědích stran skutkového děje pouze to, co jim sama řekla. Soud však dospěl k závěru, že z hlediska hodnocení věrohodnosti poškozené se jedná o použitelné důkazy, neboť se jedná o reprodukci projevů poškozené, kterou je těmto svědkům prezentovala v podstatě bezprostředně po činu. Při zhodnocení vzájemných vztahů mezi jednotlivými svědky je pak také nutno poukázat na to, že se všichni navzájem neznají (např. syn poškozené, případně její snacha, a známé či kamarádky poškozené z řad servírek z Xxx), tedy se s největší pravděpodobností nikdy neviděli, přesto však všichni líčili okolnosti, které o skutku věděli, souladně (s rozdílem např. v případě syna poškozené, který poškozené matce výslovně řekl, že detaily intimního aktu či páchaného násilí, nechce slyšet). Výpovědi těchto svědků byly pro soud zcela věrohodné a všechny svědecké výpovědi mají své těžiště v souladu se základním tvrzením poškozené.

Znalecké posudky z oboru zdravotnictví vypracované jak na osobu obžalovaného H., tak na osobu poškozené K., považuje soud z hlediska formy za správné, jasné a úplné,

příčemž závěry z těchto posudků vyplývající nebyly u hlavního líčení žádným způsobem zpochybněny, a byly znalci přesvědčivě obhájeny.

Za stěžejní skutečnost vyplývající ze znaleckého posudku vypracovaného na osobu obžalovaného MUDr. Antonínem Brzkem, považuje soud jednak to, že v době spáchání činu byly u osoby obžalovaného schopnosti rozpoznávací a ovládací v důsledku požitého alkoholu sice sníženy, avšak pouze nepodstatně a dočasně. U obžalovaného zároveň nebyla zjištěna žádná duševní choroba ani jiná, podobně závažná duševní porucha. Falografické vyšetření, kterému byl obžalovaný podroben, pak poukázalo na jeho heterosexuální orientaci bez parafilie sadismu či sadomasochismu při preferenci velmi mladých žen. Bylo tedy uzavřeno, že v případě obžalovaného se jedná o duševně i sexuálně zdravého člověka. S ohledem na konstatovanou preferenci obžalovaného týkající se objektů jeho sexuálního zájmu a osobu poškozené, která do naznačeného rámce zcela nespadá, bylo u hlavního líčení znalcem dále objasněno, že tato preference jako taková nikterak nesouvisí s projednávaným deliktem. Jak bylo znalcem konstatováno, svou roli sehrál jednak požitý alkohol, který jaksí rozšířil spektrum přijatelných objektů erotického zájmu obžalovaného, a jednak skutečnost, že se obžalovaný nacházel v situaci, kdy poškozená byla jediným objektem nacházejícím se v jeho dosahu, jemuž mohl tento svůj erotický zájem adresovat. Alkohol kromě toho sehrál patrně také významnou roli v rovině motivace obžalovaného.

Ze znaleckého posudku vypracovaného k osobě obžalovaného H. znalcem Mgr. Pavlem Králem vplynulo, že nejsou dány žádné důvody, na jejichž základě by bylo možné dovodit snížení schopností obžalovaného vnímat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožité události. Kromě toho umožnil znalecký posudek soudu učinit si jakýsi obraz o osobnosti a naturelu obžalovaného, když byly konstatovány zřetelné tendence k externalizaci viny, preference vlastních zájmů a uspokojení vlastních potřeb, byť by to mělo být na úkor ostatních. Také v tomto případě byla vyslovena důležitost role, kterou v celé situaci sehrál zkonsumovaný alkohol.

Co se týče znaleckých posudků vypracovaných na osobu poškozené Ivety K., lze závěry v nich obsažené rozdělit do třech větších tematických okruhů, z nichž jeden se věnuje podrobné analýze věrohodnosti poškozené, druhý následkům, které u poškozené v důsledku spáchaného činu nastaly, a třetí, který se zabývá projednávaným deliktem v souvztáhnosti s její sexuální orientací. Jak již bylo výše podrobněji rozebráno, věrohodnost poškozené byla oběma znalci vyhodnocena shodně a s kladným závěrem. Obdobně se oba znalci shodli na tom, že u poškozené jsou zjevně pozorovatelné symptomy odpovídající rozvinutí posttraumatické stresové poruchy. Pakliže k takovému závěru došli nezávisle na sobě dva znalci na základě svého zevrubného zkoumání, považuje soud tuto skutečnost za prokázanou. Stran sexuální orientace poškozené oba znalci ve vzájemné shodě konstatovali, že tato je v případě poškozené jasná, otevřeně přiznaná jak poškozenou ve vztahu k sobě samé, tak ve vztahu k okolí poškozené, jemuž se poškozená s touto svou nikoli majoritní sexuální orientací nikterak netají.

Z protokolu o provedené rekognici je jasně patrné, že poškozené nečinilo nejmenší potíže identifikovat osobu sexuálního útočníka, naopak si byla jeho označením naprosto jistá, přičemž za pachatele projednávaného deliktu označila právě osobu obžalovaného H..

Z listinných důkazů, které byly při hlavním líčení předloženy stranám trestního řízení k nahlédnutí, poukazuje soud zejména na záznam o prohlídce poškozené Ivety K. na Ústavu soudního lékařství, lékařskou zprávu z gynekologicko-porodnické kliniky 1. LF UK a

Nemocnice na Bulovce a na vyšetření Ivety K. v Ústavu soudního lékařství Univerzity Karlovy v Praze, 2. Lékařské fakulty, dle kterých byly u poškozené zjištěny drobné čerstvé lacerace poševního vchodu, drobný hematoma dolního rtu a dále bolestivost pravého ramene. Závěry lékařského zkoumání, která byly uvedeny v těchto listinných důkazech, pak plně korespondují s povahou zranění, jaká by byla poškozené způsobena na podkladě jí popisovaného skutkového děje. Tyto jsou dále podpořeny fotodokumentací zachycující zranění na obličejí poškozené.

Dále je nutno v souvislosti s listinnými důkazy poukázat také na odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika, z něž je zřejmé, že z jednoho nedopalku zajištěného na místě byla izolována DNA. Porovnáním se srovnávacím vzorkem obžalovaného však nebyla stanovena žádná shoda. Na zbývajících dvou biologických stopách pak nebyl prokázán relevantní biologický materiál vhodný ke zkoumání. Na vatovém tamponu z pochvy poškozené nebyla prokázána přítomnost lidského spermatu. Dále pak byla z tohoto stěru izolována DNA, byl stanoven jednak úplný profil DNA shodný se srovnávacím profilem DNA poškozené, jednak byl stanoven profil DNA polymorfizmů chromozomu Y (Y-STR haplotyp) v rámci kitu PowerPlex@Y23, který je shodný s Y-STR haplotypem získaným ze srovnávacího bukalního stěru obžalovaného H.. Uvedená shoda je na úrovni skupinové příslušnosti (Y-chromozom je děděn po paternální linii, tj. z otce na syna, tudíž existuje více osob mužského pohlaví se shodným Y-STR haplotypem). Ze stěru přední části kalhotek poškozené byla izolována DNA shodná s DNA profilem poškozené, přítomnost biologického materiálu osoby mužského pohlaví nebyla v těchto vzorcích prokázána. Z plošného stěru vnější strany kalhotek byl stanoven úplný DNA profil shodný s DNA profilem poškozené, byla zjištěna i přítomnost biologického materiálu mužského pohlaví a byl rovněž stanoven Y-STR haplotyp shodný s Y-STR haplotypem obžalovaného. Shoda rovněž na úrovni skupinové příslušnosti. Stejný výsledek byl zjištěn i ve stěru z oblasti nad pravou kapsou bundy a dolní části zipu bundy poškozené. Ze stěru dolní části pravého rukávu bundy stanoven smíšený profil DNA, majoritní složka je shodná s poškozenou, minoritní složka obsahuje znaky shodné s DNA profilem obžalovaného. Dále z tohoto vzorku rovněž stanoven Y-STR haplotyp shodný s obžalovaným. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že k interakci intimního charakteru mezi obžalovaným a poškozenou došlo, byť byla konstatována pouze shoda na úrovni skupinové příslušnosti, neboť si lze s ohledem na původ poškozeného jen stěží představit, že by poškozená přišla do intimního kontaktu s jinou osobou mužského pohlaví se shodným Y-STR haplotypem. Při zohlednění sexuální orientace poškozené a míře nepravděpodobnosti jejího dobrovolného styku s mužem pak lze i tyto důkazy považovat za jistou měrou usvědčující ve vztahu k obžalovanému a projednávanému skutku.

Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku to jsou pak především důkazy listinné povahy, které mají usvědčující charakter, a to především rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 23. 7. 2015, č.j. KRPC-60498-29/ČJ-2015-020025, rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 12. 2015, č.j. CPR-36981-2/ČJ-2015-930310-V234, o zamítnutí odvolání ve věci, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 4. 4. 2016, č.j. KRPT-77892-17/ČJ-2016-070022, o uložení správního vyhoštění vztahujícího se na území členských států Evropské unie na dobu dvou let, protokol o správním vyhoštění ze dne 4. 4. 2016 s osobou Andriy H. a zpráva Policejního prezidia ČR, Odboru Mezinárodní policejní spolupráce, 2. Oddělení, týkající se Andriye H..

Další listinné důkazy pak pouze dokreslují celkovou situaci. Obžalovaný je tedy ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku usvědčován především výpovědí poškozené Ivety K., kterou soud vyhodnotil pro účely stanovení závěru o vině obžalovaného, jako klíčovou, podpůrně pak také svědeckými výpověďmi svědků K., K., J., V. a P., znaleckými posudky a dále listinnými důkazy, které byly rozebrány výše. Ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku to je pak kromě listinných důkazů vyjmenovaných výše samotné doznání obžalovaného.

Jednotlivé důkazní prostředky na sebe navazují, vzájemně se doplňují a soud po jejich celkovém zhodnocení uvádí, že na základě výše podrobně rozepsaných a hodnocených důkazních prostředků byl zjištěn a prokázán skutkový děj uvedený ve výroku o vině ve vztahu k obžalovanému. Výše uvedenými důkazními prostředky byl jak skutek uvedený pod bodem I), tak skutek uvedený pod bodem II) ve výroku o vině bez pochybností prokázán.

S ohledem na skutečnost, že byl v tomto rozsudku oproti podané obžalobě popis skutku uvedeného pod bodem I) výrokové části přeformulován a doplněn o některé okolnosti děje, o nichž hovořila poškozená až v řízení před soudem, považuje soud na tomto místě za nezbytné zdůraznit, že totožnost skutku zůstala plně zachována, a to s poukazem na judikaturu zabývající se tímto tématem. Totožnost skutku je zachována (v poměru mezi obžalobou a rozhodnutím soudu o ní) kromě jiných případů také tehdy, jestliže je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, anebo jednání nebo následek (případně obojí) jsou alespoň částečně shodné. Shoda však musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. O totožný skutek jde tehdy, je-li totožná podstata skutku, tj. je-li zachována alespoň částečná totožnost jednání nebo alespoň částečná totožnost následku (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 8 Tdo 1464/2012).

Po právní stránce byl zjištěný skutkový děj uvedený pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku kvalifikován jako zvlášť závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, neboť obžalovaný jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví. Co se týče zjištěného skutkového děje uvedeného pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku, byl po právní stránce kvalifikován jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť obžalovaný mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.

Předmětem ochrany, tedy objektem daného trestného činu, je v případě znásilnění právo člověka na svobodné rozhodování o vlastním pohlavním životě. Porušením tohoto objektu pak dochází k zásadnímu zásahu jak do sféry naprosté svrchovanosti jedince stran volby a preferencí týkajících se jeho intimního života, tak k invazivnímu narušení tělesné integrity a intimity jedince. Předmětem útoku tohoto trestného činu je pak samozřejmě kterýkoli člověk bez ohledu na pohlaví či snad dokonce sexuální orientaci. Stejně tak nemůže záležet ani na způsobu života znásilňované osoby, ani na její pověsti, nebo na tom, zda jde o

osobu pohlavně nedotčenou. Může se jednat i o osobu, s níž měl pachatel dříve pohlavní styky.

Soud na základě dokazování provedeného u hlavního líčení dospěl k závěru, že v případě uvedeném pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku došlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu znásilnění jak ve smyslu § 185 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku, tak ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Pohlavním stykem je jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, ať stejného nebo odlišného pohlaví. Jde o široký pojem, který zahrnuje jednání vyvolaná pohlavním pudem, jejichž podstatou je fyzický kontakt s druhou osobou, tj. dotyk, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání. Pohlavní styk při tomto základním vymezení zahrnuje širokou škálu činností jako například soulož a jiné pohlavní styky provedené způsobem srovnatelným se souloží, tj. zejména orální pohlavní styk, anální pohlavní styk, zasouvání prstů nebo jiných předmětů do ženského pohlavního ústrojí, zejména pokud napodobují pohyby pohlavního údu ve vagíně ženy, event. jiné způsoby srovnatelného použití předmětů sloužících jako náhražky mužských či ženských pohlavních orgánů. Obecně však do pohlavního styku patří i jiné praktiky zahrnující mezi jinými i osahávání genitálií ženy nebo muže, osahávání prsou ženy, erotické masáže, apod. Neboť však v daném případě došlo k pohlavnímu styku jak ve formě soulože, když obžalovaný vnikl penisem do pochvy poškozené, tak k jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, když obžalovaný poškozené vsouval svůj penis do úst a požadoval po ní provedení felace, a dále když obžalovaný poškozené zasouval prsty do pochvy, bylo nutné takovéto jednání obžalovaného posoudit také podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku s ohledem na skutečnost, že v případě soulože nebo jiného pohlavního styku provedeného způsobem srovnatelným se souloží jde o zvlášť přitěžující okolnost, která byla v daném případě naplněna. Použití kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku cílí na určité nebezpečnější formy pohlavního styku, které jsou tak přísněji trestné.

Za násilí se ve smyslu § 185 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku podle soudní praxe považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. O použití násilí ze strany obžalovaného ve vztahu k poškozené, aby ji tímto způsobem přiměl k sexuálnímu styku, pak s ohledem na popis jednání obžalovaného uvedený pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku nemůže být pochyb, neboť se zřetelně jednalo o použití přímého fyzického donucení v podobě uchopení poškozené a jejího následného vlečení na místo, kde ji pak násilím stlačil do kleku, načež ji chytil ze zadu za temeno hlavy a navzdory veškerým jejím protestům a snahám se bránit jí strčil penis do úst. Obdobně pak v situaci, kdy se poškozená pokoušela o útěk, obžalovaný ji dohonil, opět odvedl stranou, sevřel pod krkem, ohnul do předklonu a ze zadu jí vnikl penisem do pochvy.

S ohledem na skutečnost, že bylo v rámci provedeného hlavního líčení prokázáno, že se v důsledku jednání obžalovaného popsaného pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha, což zcela hodnověrně dokládají hned dva znalecké posudky, bylo nutné toto jednání obžalovaného posoudit také podle § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, neboť soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že v daném případě došlo ke způsobení těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Jak bylo shodně uvedeno oběma znalci, u poškozené byly zjištěny symptomy svědčící o přítomnosti závažné psychické poruchy ve smyslu posttraumatické stresové poruchy, které se v konkrétním případě poškozené projevují poruchami spánku, plačtivostí, ztrátou sexuální vzrušivosti, sociální fobií a úzkostí. Znalci

taktéž vyslovili závěr o nutnosti intervence psychiatra a psychiatrickou medikaci při nejisté prognóze dalšího vývoje psychického stavu poškozené. Bylo výslovně řečeno, že poškozená je zásadně omezena v běžném způsobu života, přičemž dobu, po kterou budou tato omezení trvat, nelze přesně odhadnout. O posouzení způsobených komplikací poškozené jako těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku tak dle názoru nalézacího soudu není pochyb.

Obžalovaný se pak jednání popsaného pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku dopustil zjevně úmyslně, a to konkrétně v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Ze samotného popisu tohoto jednání obžalovaného je naprosto transparentní, že obžalovaný si byl bezpečně vědom toho, že si na poškozené vynucuje pohlavní styk násilným způsobem, neboť v dané situaci byl přímo konfrontován s odmítavým postojem poškozené k celému aktu, musel aktivně překonávat její odpor, a to alespoň zpočátku, než poškozená rezignovala a byla vůči obžalovanému pasivní ve snaze docílit toho, aby měla celý traumatizující incident co nejdříve za sebou.

Jak již bylo uvedeno výše, zjištěný skutkový děj uvedený pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku byl po právní stránce kvalifikován jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Objektem tohoto ustanovení trestního zákoníku je zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů a dalších orgánů veřejné moci a na vykázání, přičemž trestněprávní ochrana je prostřednictvím tohoto ustanovení poskytována nejen řádnému výkonu pravomocných rozhodnutí, ale též výkonu rozhodnutí, která v době činu sice nebyla pravomocná, ale byla vykonatelná. Rozhodnutím se v tomto kontextu myslí nejen rozhodnutí ve formálním smyslu, nýbrž i rozhodnutí v materiálním smyslu, tedy například některá rozhodnutí ve správním řízení nazvaná jako výzva, oznámení, příkaz, opatření apod. S ohledem na provedené listinné důkazy, jakož i doznání obžalovaného, je pak zřejmé, že popsaným jednáním obžalovaného došlo k porušení objektu tohoto trestného činu, neboť mu bylo rozhodnutím orgánu veřejné moci, a to konkrétně policejním orgánem, uloženo správní vyhoštění z České republiky v trvání dvou let, které vůči obžalovanému nabylo právní moci i vykonatelnosti, čehož si byl obžalovaný vědom, přesto se však na území České republiky nadále zdržoval. O naplnění objektivní stránky tohoto trestného činu ve smyslu § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku tedy není pochyb, stejně jako o jeho úmyslném spáchání ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

K osobě obžalovaného soud uvádí, že dle údajů uvedených v rejstříku trestů České republiky nebyl dosud soudně trestán.

Při úvahách o tom, jaké tresty a v jaké výměře budou obžalovanému uloženy, postupoval soud ve smyslu § 37 - § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 41 a § 42 tr. zákoníku. Samotný účel trestu, který není v trestním zákoníku vyjádřen výslovně, vychází z relativních teorií, které kladou důraz na individuálně a generálně preventivní účinky trestu, přičemž při ukládání trestu je za zásadní hledisko považována závažnost spáchaného trestného činu. Pokud tedy jde o trest, bude základem pro posouzení jeho přiměřenosti a rozhodujícím kritériem pro jeho ukládání samotný spáchaný trestný čin, a to jeho povaha a závažnost. Objektivními znaky dané trestné činnosti jsou především význam chráněného zájmu, který byl spáchaným trestným činem dotčen, způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán, dále pak subjektivní vztah obžalovaného k vlastní trestné činnosti a osoba obžalovaného včetně jeho osobních, rodinných, majetkových a jiných poměrů. Pokud se týče povahy a závažnosti trestných činů spáchaných obžalovaným, jedná se o typové

výrazně společensky škodlivou trestnou činností, neboť obžalovaný svým jednáním jednak narušil zájem společnosti na tom, aby se každý jedinec mohl svobodně rozhodovat v oblasti svého intimního života a zájem jednotlivce na zachování integrity v intimní oblasti, a jednak zájem společnosti na důsledném uplatňování zákonnosti a výkonu pravomoci úředních osob, které jsou nezbytné k tomu, aby stát budovaný na principech demokracie a zákonnosti mohl bezchybně vykonávat svoje funkce. Obžalovanému Andriy H. tak soud uložil za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na šest let podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku. V této souvislosti soud konstatuje, že nevyšel vstříc návrhu státní zástupkyně, která navrhovala uložení trestu odnětí svobody v délce trvání osmi let. Tento navrhovaný trest se však soudu jevil, při současném zohlednění polehčujících okolností, které ve vztahu k obžalovanému bezesporu existují, neboť obžalovaný měl čistý trestní rejstřík a dopustil se tedy trestného činu poprvé, přespříliš přísný. Samotná skutečnost, že se obžalovaný k trestnému činu uvedenému pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku nedoznal, nemůže být obžalovanému kladena k tíži, popěrná obhajoba je jeho základním právem. Soud zde na jednu stranu vycházel ze zjištění odpovídajících zvolené právní kvalifikaci ve smyslu § 185 odst. 3 trestního zákoníku, tedy že jednáním obžalovaného byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví, na stranu druhou bylo nutno zohlednit také samotnou povahu a intenzitu násilného jednání uplatněného vůči poškozené, které nebylo zásadně extrémní. Soud má tedy za to, že uložený trest odpovídá všem hlediskům rozhodným pro jeho výměru a pohybuje se spíše v blízkosti spodní hranice stanovené trestní sazby. Zároveň z důvodu, že se jedná o trest úhrnný, který je ukládán také za další trestný čin v podobě jednání popsaného pod bodem II) výrokové části tohoto rozsudku, zvolil nalézací soud trest odnětí svobody v délce trvání šesti let.

Pro výkon takto uloženého trestu byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť ve vztahu k osobě obžalovaného nebyly shledány žádné důvody, na jejichž základě by měl být obžalovaný mimořádně zařazen do jiného typu věznice.

S ohledem na skutečnost, že se v případě obžalovaného jedná o osobu, která není občanem České republiky a dále s ohledem na skutečnost, že již dříve bylo rozhodnutím orgánu veřejné moci uloženo správní vyhoštění, které však obžalovaný nerespektoval, uložil soud obžalovanému podle § 80 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku také trest vyhoštění z území České republiky, a to na dobu šesti let.

K náhradě škody:

Poškozená společnost Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Praha 9, Drahojlova 1404/4, IČO: 471 14 975, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl A, vložka 7564, se řádně a včas, ještě před zahájením dokazování u hlavního líčení, připojila k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody proti obžalovanému ve výši 9.194 Kč. Nárok poškozené Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky vychází z vyčíslení nákladů léčebné péče poškozené Ivety K., které poškozená dostatečně podložila materiály založenými v trestním spise na č.l. 359 – 362. Soud tedy dospěl k závěru, že nárok byl uplatněn řádně a byl rovněž dostatečně prokázán, přičemž nárokovaná škoda vznikla v příčinné souvislosti se spácháním zvláště závažného zločinu znásilnění, kterak je popsán pod bodem I) výrokové části tohoto rozsudku. Proto soud rozhodl o povinnosti obžalovaného uhradit poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky podle § 228 odst. 1 trestního řádu na náhradě škody částku ve výši 9.194 Kč.

K nemajetkové újmě:

Soudu bylo doručeno oznámení o právním zastoupení zmocněnce poškozené Ivety K., které dne 9. 11. 2016 převzal Mgr. Zdeněk Burda, advokát se sídlem Nad Rokoskou 1228/38, Praha 8 – Libeň, IČO: 050 17 131, ev. č. ČAK 16928 (dále jen jako „zmocněnec poškozené“). V tomto oznámení ze dne 18. 1. 2017 byla zároveň uplatněna náhrada škody v trestním řízení představovaná částkou ve výši 500.000,- Kč, která dle dikce předmětného oznámení zahrnuje „převážně nemajetkovou újmu spočívající v zásahu do osobnosti poškozené“.

Následně dne 26. 1. 2017 bylo zdejšímu soudu prostřednictvím zmocněnce poškozené doručeno doplnění tvrzení k uplatněné náhradě škody zmíněné výše. Doplnění tvrzení podané zmocněncem poškozené pak obsahovalo de facto pouze výčet důkazních prostředků prokazujících zásah obžalovaného do dosavadního života poškozené, avšak uplatňovaná částka požadovaná jako náhrada jako taková nebyla co do výše podrobněji rozebrána ani odůvodněna.

Následně byl zmocněnec poškozené zdejším soudem poučen, jakým způsobem by měl uplatňovaný nárok doplnit. V reakci na toto poučení pak byl dne 24. 3. 2017 zmocněncem poškozené doručen přípis – stručné upřesnění náhrady škody v trestním řízení, v němž zmocněnec poškozené uvedl, že uplatněný nárok v daném případě představuje pouze nemajetkovou újmu a dále konkretizoval, že částka ve výši 150.000 Kč představuje bolestné, částka ve výši 150.000 Kč ztížení společenského uplatnění a částka ve výši 200.000 Kč jinou újmu na právech poškozené. Odůvodnění takto konkretizovaného návrhu pak opět směřovalo pouze k podložení uplatňovaného návrhu co do jeho důvodu, avšak nikoliv co do konkrétní výše v jednotlivých položkách. Zmocněnec poškozené tedy zdejšímu soudu nedal k dispozici žádné podklady, které by dovolili učinit konkrétní závěry o jednotlivých částkách.

Nárokovaná nemajetková újma způsobená poškozené Ivetě K. se skládá jednak z bolestného, jednak ze ztížení společenského uplatnění a jednak z jiné újmy na jejích právech. Ve všech případech pak platí, že pro jejich jasnou konkretizaci je stěžejní znalecký posudek (u bolestného případně lékařská zpráva). Tyto nebyly k žádné ze všech tří složek uplatňovaného nároku doloženy. Zmocněnec poškozené návrh na náhradu nemajetkové újmy v jeho prvotní podobě tedy sice podal ještě před zahájením hlavního líčení konaného dne 31. 1. 2017, avšak tento byl pro účely trestního řízení příliš neurčitý. Nato byl zmocněnec poškozené zdejším soudem poučen o tom, jakým způsobem by měl být nárok upřesněn, jak již bylo uvedeno výše. Zmocněnci poškozené bylo v rámci tohoto poučení zejména zdůrazněno, že je zapotřebí přesné kvantifikace a zároveň oddělení náhrady škody od nemajetkové újmy, neboť tyto dva nároky ve svém původním návrhu směřoval. K soudem požadovanému doplnění ze strany zmocněnce následně sice došlo, (zmocněnec upřesnil, že poškozená uplatňuje pouze nemajetkovou újmu), avšak těsně před posledním hlavním líčením konaným dne 29. 3. 2017 a opět nikoliv uspokojivým způsobem.

Z obecného hlediska byl nárok na náhradu nemajetkové újmy částečně prokázán co do důvodu (v případě bolestného vznikem posttraumatické stresové poruchy u poškozené), ale nikterak co do výše. Zmocněnec poškozené nepředložil ani posudek, ani lékařskou zprávu, kterým by nárok, byť alespoň v případě bolestného, prokázal co do jeho konkrétní výše. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy tedy ve smyslu komplexního nároku, který je však vždy třeba rozčlenit na jednotlivé složky a tyto následně dostatečně prokázat, nebyl předložen jediný důkaz prokazující výši takto uplatněného nároku. Vzhledem k povaze nároku je zcela zřejmé, že pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích by bylo nutno provádět další dokazování (v případě ztížení společenského uplatnění znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví se specializací stanovení nemateriální

újmami na zdraví), jež by podstatně protáhlo trestní řízení ve vazební věci. Proto soud postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázal poškozenou Ivetu K. s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **lze podat** odvolání do **osmi** dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání podané osobou oprávněnou a včas **má** odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán, a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byt' i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 29. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Lenka Vinohradníková

Mgr. Petr Hovorka
předseda senátu